

7

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΒΑΛΑΒΑΝΙΔΗΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ
ΔΙΓΚΑ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ
ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ

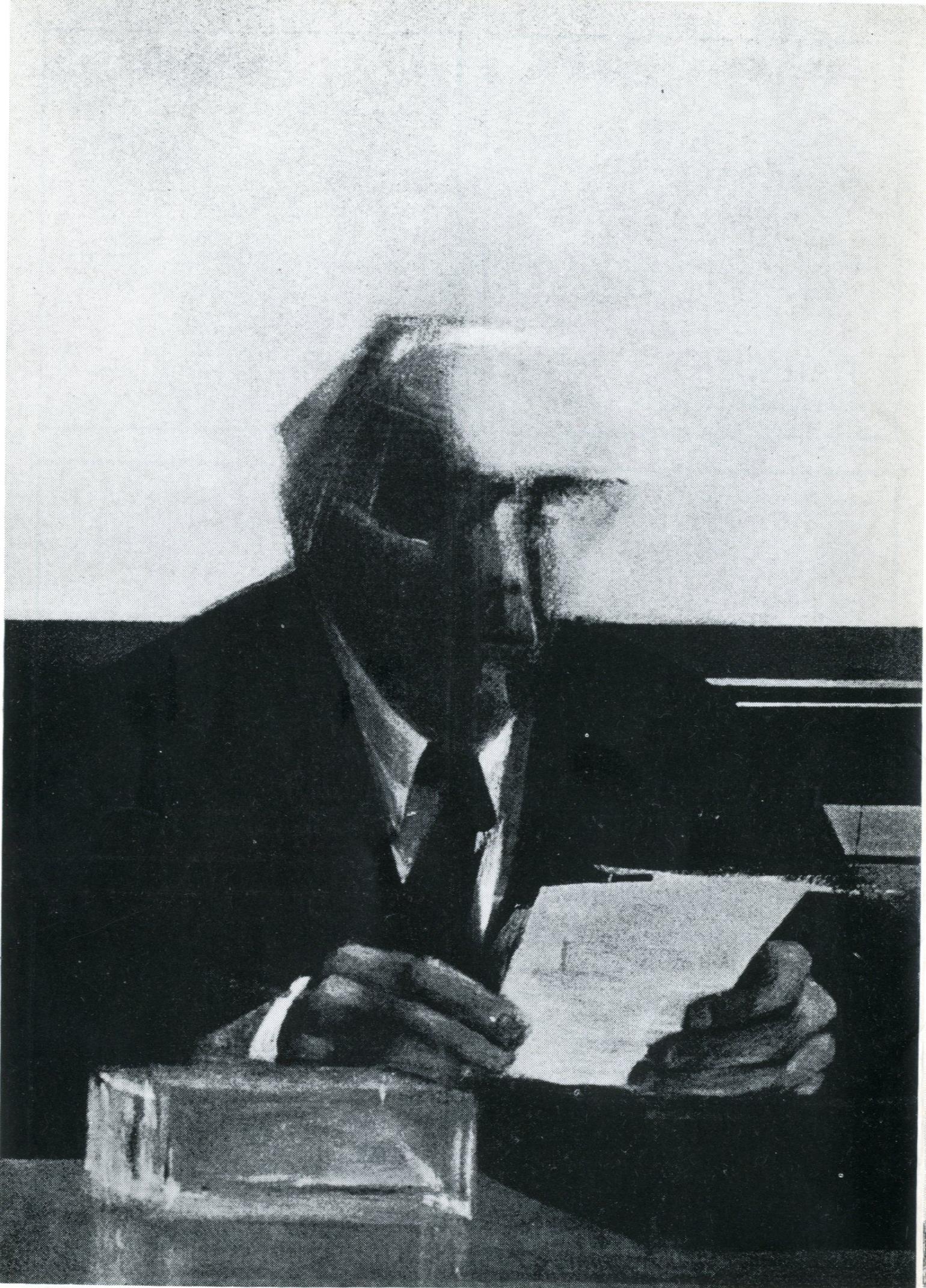
ΧΡΟΝΗΣ
ΜΠΟΤΣΟΓΛΟΥ

ΓΙΑΝΝΗΣ
ΨΥΧΟΠΑΙΔΗΣ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ
ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΛΑΣ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΕΒΟΥΤΣΟΥ
1900

1972

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΣΥΓΧΡΟ-
ΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΓΟΕΤΗ ΑΘΗΝΩΝ

Κλεοπάτρα Δίλγα: Στο γραφείο

Κυριάκος Κατζουράκης: 'Απόσπασμα από δυστύχημα

ΠΑΝΘΕΟ

411

Γιάννης Ψυχοπαίδης: 'Εξώφυλλο περιοδικού

Χρόνης Μπότσογλου: Πλασιέ

Γιάννης Βαλαβανίδης: Γέλιο

- Γιάννης Βαλαβανίδης** Γεννήθηκε τὸ 1939 στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Συμμετέσχε στὶς σπουδαστικὲς ἐκθέσεις τῆς Σχολῆς, στὴ Β' Πανελλαδικὴ Ἀθηνῶν, στὴν Η' Πανελλήνιο, στὴν ἐκθεση 6 ἐλλήνων ζωγράφων τῶν Γκαλερί Ἄστορ 1969 καὶ Τέχνης Θεσσαλονίκης 1970. Ἀτομικὴ ἐκθεση στὴ Γκαλερί Ἄστορ 1970.
- Jannis Valavanidis** wurde 1939 in Athen geboren. Er studierte an der Athener Kunsthochschule. Teilnahme an den Ausstellungen der Kunsthochschule, der 2. Panhellenischen Ausstellung Athen, der 8. Panhellenischen Ausstellung im Zappeion, Athen, der Ausstellung 6 griechischer Maler in den Galerien Astor, Athen, 1969 und Techni, Thessaloniki, 1970. Einzelausstellung in der Galerie Astor 1970.
- Κλεοπάτρα Δίγκα** Γεννήθηκε τὸ 1945 στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε ζωγραφικὴ καὶ σκηνογραφία στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Συμμετέσχε στὶς σπουδαστικὲς ἐκθέσεις τῆς Σχολῆς καὶ στὴν Η' Πανελλήνιο.
- Kleopatra Dinga** wurde 1945 in Athen geboren. Sie studierte an der Athener Kunsthochschule Bühnenbild und Malerei. Teilnahme an den Ausstellungen der Kunsthochschule und an der 8. Panhellenischen Ausstellung im Zappeion, Athen.
- Κυριάκος Κατζουράκης** Γεννήθηκε τὸ 1944 στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν σκηνογραφία, διακόσμηση καὶ ζωγραφικὴ. Συμμετέσχε στὶς σπουδαστικὲς ἐκθέσεις τῆς Σχολῆς, στὴν Η' Πανελλήνιο, στὸ διαγωνισμὸ τῆς Γκαλερί Ἄστορ 1969. Ἀτομικὴ ἐκθεση στὴ Γκαλερί Κεραία Ἀθηνῶν 1966.
- Kyriakos Katzourakis** wurde 1944 in Athen geboren. Er studierte an der Athener Kunsthochschule Bühnenbild, Dekoration und Malerei. Teilnahme an den Ausstellungen der Kunsthochschule, an der 8. Panhellenischen Ausstellung im Zappeion, Athen, an der Wettbewerbsausstellung der Galerie Astor, Athen, 1969. Einzelausstellung in der Galerie Keraia 1966 in Athen.
- Χρόνης Μπότσογλου** Γεννήθηκε τὸ 1941 στὴ Θεσσαλονίκη. Σπούδασε στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν ζωγραφικὴ. Ὅμαδικὲς ἐκθέσεις: Σπουδαστικὲς τῆς Σχολῆς, Α', Β', Γ' Πανελλαδικὲς Ἀθηνῶν, Ζ' καὶ Η' Πανελλήνιες. Ἀτομικὲς ἐκθέσεις: Κ.Τ.Ε. 1964, Χίλτον Ἀθηνῶν 1970, Αἴθουσα Τέχνης Θεσσαλονίκη 1970.
- Chronis Botsoglou** wurde 1941 in Thessaloniki geboren. Er studierte an der Athener Kunsthochschule. Gruppenausstellungen: Ausstellungen der Kunsthochschule, 1., 2., 3. Panhellenische Ausstellung, Athen, 7. und 8. Panhellenische Ausstellung im Zappeion, Athen. Einzelausstellungen: Galerie K.T.E., Athen, 1964, Galerie Hilton, Athen, 1970, Galerie Techni, Thessaloniki, 1970.
- Γιάννης Ψυχοπαίδης** Γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1945. Σπούδασε χαρακτηριστικὴ στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν. Συμμετέσχε στὶς σπουδαστικὲς ἐκθέσεις τῆς Σχολῆς, στὴν Η' Πανελλήνιο καὶ στὸ διαγωνισμὸ τῆς Γκαλερί Ἄστορ 1969. Ἀτομικὴ ἐκθεση στὴ Γκαλερί Κεραία Ἀθηνῶν 1966.
- Jannis Psychopaidis** wurde 1945 in Athen geboren. Er studierte in der Graphikklassse der Kunsthochschule Athen. Teilnahme an den Ausstellungen der Kunsthochschule, an der 8. Panhellenischen Ausstellung im Zappeion, Athen, und an der Wettbewerbsausstellung der Galerie Astor, Athen, 1969. Einzelausstellung in der Galerie Keraia 1966 in Athen.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

Γιάννης Βαλαβανίδης

1. Τρία Χαμόγελα
2. Οίκογένεια

Κλεοπάτρα Δίγνα

3. Χέρια
4. Καθρέφτης
5. Στο γραφείο
30. Φιλί του γάμου

Κυριάκος Κατζουράκης

6. Γεῦμα
7. Δυστύχημα
8. Ἐλπίς
9. Ὑποδοχή
10. Ἐπεισόδιο
11. Πλῆθος
12. Θητεία
13. Διπλό πορτραῖτο
15. Σύνθεση

Χρόνης Μπέτσογλου

16. Παράγκες
17. Συνεταίροι
18. Ὁ πλασιέ
19. Οἱ ἐπιχειρηματίες ὀφείλουν νά προβλέπουν τό μέλλον
20. Ἄνθρωπος πού περπατᾶ I
21. Δίπτυχο
33. Ἄνθρωπος πού περπατᾶ II

Γιάννης Ψυχοπαίδης

22. Σκηνές τοῦ δρόμου	28. Σχέδιο
23. Τρίπτυχο	29. Πουνάμισο
24. Ἐπεισόδιο σέ στάση ταξί	14. Σχέδιο
25. Σχέδιο	31. "Δυστύχημα"
26. Ἐρωτευμένοι II	32. Χειραφία
27. Σχέδιο	

702.4 GR

1972

ΓΙΑ

«Μὴ χρησιμοποιεῖτε καμιά περιττὴ λέξη, κανένα ἐπίθετο, ποὺ δὲν ἀποκαλύπτει κάτι. Μὴ χρησιμοποιεῖτε ἐκφράσεις ὅπως (σκοτεινὲς χῶρες τῆς γαλήνης). Ἀμβλύνουν τὴν εἰκόνα. Μπερδεύουν τὸ ἀφηρημένο μὲ τὸ συγκεκριμένο. Προέρχονται ἀπὸ συγγραφεῖς ποὺ δὲν συνειδητοποίησαν ὅτι τὸ ἀντικείμενο τῆς φύσης εἶναι πάντοτε ἐπαρκὲς σύμβολο.» Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Πάουντ γύρω στὰ 1917, μιλώντας γιὰ τὴν ποίηση. Ὁ ἴδιος εἶπε κι αὐτό: «Ποτὲ δὲ γράφτηκε καλὴ ποίηση μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐκφραζόταν ἡ προηγούμενη δεκαετία, γιατί ἂν ἔγραφε κανεὶς ἔτσι, θὰ ἔδειχνε ὅτι σκέπτεται μέσα ἀπὸ βιβλία, συμβάσεις καὶ κλισέ, καὶ ὄχι μέσα ἀπὸ τὴ ζωὴ.» Σὲ μιὰ συζήτησή τους ποὺ παρουσιάστηκε δημόσια, οἱ πέντε ζωγράφοι ποὺ ἐκθέτουν ἐδῶ, ἀνέλυαν τὶς θέσεις τους σχετικὰ μὲ τὸ πῶς ἀντιμετωπίζουν τὴ ζωγραφικὴ. Οἱ θέσεις αὐτὲς θὰ μπορούσαν νὰ συνοψιστοῦν ἔτσι περίπου: «Ἡ τέχνη δὲν εἶναι ἓνα εἶδος ἐπιφοίτησης. Ζοῦμε σὲ ἓνα συγκεκριμένο χῶρο, σὲ μιὰ συγκεκριμένη στιγμή. Ὁ δημιουργὸς δὲν μπορεῖ νὰ νοηθεῖ σὰν ἀναχωρητὴς. Ἄντλει ἀπὸ τὸν κόσμον ποὺ τὸν περιβάλλει, γιὰ νὰ τὸν ἐκφράσει μέσα ἀπὸ τὰ συγκεκριμένα στοιχεῖα ποὺ τοῦ προσφέρει αὐτὸς ὁ κόσμος. Τὸ (ἐκφράζω) ἐδῶ δὲ θὰ πρέπει νὰ ἐρμηνευθεῖ σὰν μιὰ διαδικασία ἀναχωνέματος γιὰ προσωπικὴ τέρψη. Ζωγραφίζουμε παραστατικὰ σημαίνει ὅτι θέλουμε νὰ δώσουμε ἀπλὰ καὶ ἄμεσα τὴν πραγματικότητα ἀπομυθοποιώντας ἓνα περιβάλλον ὅπου τὰ φαινόμενα παρουσιάζονται παραποιημένα γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν ἄλλους σκοπούς.» Ἡδη ἐδῶ μπαίνει ἓνα πρόβλημα. Σὰ συγγραφέας ξέρω ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν περιορίζεται μονάχα στὸ χῶρο τῆς ζωγραφικῆς. Καὶ ἂν χρησιμοποίησα τὰ δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴ σκέψη τοῦ Πάουντ, ἦταν γιὰ νὰ φανεῖ ἐπίσης ὅτι τὸ πρόβλημα εἶναι πολὺ παλιό. Κάνοντας τὶς σχετικὲς ἀντικαταστάσεις, αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ ὁποιαδήποτε μορφή ἐκφρασης. Στὴν τέχνη δὲν ὑπάρχει ἓνας σταθερὸς κανόνας ἢ μιὰ αἰώνια ἀλήθεια. Ὑπάρχει πάντα ἓνα παρὸν ποὺ μᾶς προσδιορίζει. Ἡ πεζογραφία, παρόλο ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τῆς ἀνέκαθεν ἦταν «ρεαλιστικὴ» ἔχει σήμερα στραφεῖ πρὸς τὴν ξηρότητα τοῦ ντοκουμέντου ἢ τῆς ἔρευνας. Παράλληλα μὲ τὶς ἴδιες ροπὲς ποὺ παρουσιάζονται καὶ σὲ ἄλλες χῶρες (π.χ. Ἀμερικὴ: Κίνχολτς, Κάνοβιτς, Ἔντν-Γερμανία: Ζόργκε, Μπρέμερ-Ἰσπανία: Ἀρόγιο, Κανογκάρ, Χενόβεθ-Ἰταλία: Γκουτοῦζο, Πιστολέττο) γιὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωγραφικὴ ποὺ διαπιστώνουμε μιὰ ὁμαδικὴ τάση γιὰ ἓνα νέο ρεαλισμό. Αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖο. Ἡ διαφήμιση, ἡ βία, τὸ σέξ, ἡ καταπίεση, ἡ ἐκμετάλλευση, φαινόμενα ποὺ παρατηροῦνται σὲ παγκόσμια κλίμακα ἀλλὰ μὲ ἰδιαίτερο χαρακτήρα στὸ δικό μας χῶρο, εἶναι αὐτὰ ποὺ συνθέτουν τὴν πραγματικότητα ποὺ μέσα της ὁ ζωγράφος ἀνασαινεῖ. Καὶ ἡ θέση του πιά σὰ δημιουργοῦ — θέση κυρίως εὐθύνης — τοῦ ἐπιβάλλει ἓναν ὀρισμένο τρόπο ἐκφρασης αὐτῆς τῆς πραγματικότητας: τὴν παρουσιάσῃ της. Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀνιχνευτοῦν στὴν ἱστορία τῆς τέχνης ἄρκετοὶ ρεαλισμοί. Ὅμως κανένας ὀρισμὸς ὅπως καὶ καμιά δήλωση δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ὁποιαδήποτε ἰσχὺ ἀπὸ μόνον τους. Συνήθως γίνονται ἀποδεκτὰ ἐκ τῶν ὑστέρων γιὰ λόγους ταξινόμησης. Τὸ οὐσιῶδες γιὰ τὸν καλλιτέχνη εἶναι νὰ ἀρνηθεῖ τὴν συμμετοχὴ του στὴ δημιουργία ἐνὸς πλαστοῦ κόσμου.

Θανάσης Βαλτινὸς

«Gebraucht kein überflüssiges Wort, kein Adjektiv, das nicht etwas offenbart! Gebraucht keine Ausdrücke wie <dunkle Gefilde der Ruhe>! Sie stumpfen das Bild ab. Sie vermengen das Abstrakte mit dem Konkreten. Sie stammen von Schriftstellern, denen nicht zu Bewußtsein gekommen ist, daß der Gegenstand der Natur stets ein ausreichendes Symbol ist.» So äußerte sich Pound um das Jahr 1917 zum Thema Dichtung. Er sagte auch noch: «Nie ist in der Art, in der sich das vorige Jahrzehnt ausdrückte, gute Poesie geschrieben worden; denn wollte man so schreiben, so würde man zeigen, daß man durch Bücher, Konventionen und Klischees hindurch denkt und nicht aus dem Leben heraus.» In einer öffentlichen Diskussion analysierten die fünf Maler, die hier ihre Werke ausstellen, ihren Standpunkt über die Malerei. Dieser Standpunkt ließe sich in etwa folgendermaßen zusammenfassen: «Kunst ist keine Art von Eingebung. Wir leben in einem konkreten Raum, in einem konkreten Augenblick. Der Schaffende ist nicht als Einsiedler zu denken. Er schöpft aus der Welt, die ihn umgibt, um sie durch die konkreten Elemente, die ihm eben diese Welt bietet, auszudrücken. Ausdrücken ist dabei nicht als Prozeß des Wiederkäuens zum eigenen Vergnügen zu verstehen. Bildhaft malen bedeutet, daß wir einfach und unmittelbar die Realität schildern wollen, indem wir eine Umwelt entmythisieren, deren Erscheinungen verzerrt dargestellt werden, um anderen Zwecken zu dienen.» Hier entsteht bereits ein Problem: Als Schriftsteller weiß ich, daß sich dieses Problem nicht nur auf das Gebiet der Malerei beschränkt. Und wenn ich die beiden Zitate aus Pounds Gedanken benutzt habe, so geschah es, um darauf hinzuweisen, daß das Problem sehr alt ist. Sie gelten in sinngemäß ausgetauschter Formulierung für jede Ausdrucksform. In der Kunst gibt es keinen festen Kanon und keine ewige Wahrheit. Es ist immer eine Gegenwart da, die uns definiert. Die Prosa, von Natur aus schon immer «realistisch», hat sich heute der Trockenheit des Dokuments und der Forschung zugewandt. Parallel zu den gleichen Strömungen, die sich in anderen Ländern zeigen (z. B. USA: Kienholz, Kanovitz, Eddy — Deutschland: Sorge, Brehmer — Spanien: Aroyo, Jenóvez, Canogar — Italien: Gutuso, Pistoletto), ist es das erste Mal, daß wir in Griechenland eine kollektive Tendenz nach einem neuen Realismus feststellen. Das ist kein Zufall. Die Werbung, die Gewalt, der Sex, die Unterdrückung, die Ausbeutung: weltweite Erscheinungen, die aber in unserem Raum einen eigenen Charakter haben, das sind die Bestandteile der Realität, in der der Maler atmet. Und seine Stellung als Schöpfer — eine vorwiegend verantwortliche Stellung — zwingt ihn zu einer bestimmten Art des Ausdrucks für diese Realität, nämlich zu ihrer Darstellung. In der Kunstgeschichte lassen sich leicht mehrere Realismen aufstöbern. Doch keine Definition, genauso sehr wie auch keine Deklaration, kann von sich aus irgendeine Geltung haben. Sie werden gewöhnlich erst nachträglich akzeptiert zum Zweck der Kategorisierung. Das Entscheidende ist, daß der Künstler seine Mitwirkung zur Schaffung einer illusionären Welt verweigert.

Thanassis Valtinos

Γκαλερί: Όμηρου 15

Έγκαίνια: 14 Μαρτίου 1972, ώρα 7.30 μ.μ.

Διάρκεια: 15 - 30 Μαρτίου, ώρες 11 π.μ. - 1.30 μ.μ. και
6 - 9 μ.μ. εκτός από Σάββατο και Κυριακή